

ГЛАВАТА И ОПАШКАТА

Тръгна магарешката глава на пжтъ. Навърви се подире ѝ опашката.

— Кжде отиваме? — попита опашката.

— Бъгаме, — отвърна главата.

— Защо бъгаме.

— Бъгаме отъ циганина, нашиятъ господарь. Снощи като се върнахме въ кжши отъ пазарь, чухъ циганката:

— Манго, — рече тя, — кога родя три циганчета, на какъвъ занаятъ ще ги дадеме?

— Ще ги направиме музиканти, да свирятъ по хората и сватбитъ.

— Ами кой ще носи тжпана?

— Най-малкото ще го носи и ще буха съ една бухалка.

— Хубаво, — рече циганката, — ама тжпанъ нъма.

— Лесна работа. Като родишь циганчетата, азъ ще одера кожата на магарето и ще направя отъ нея тжпанъ.

— Не колѝ магарето! — викна циганката, — кой ще носи яйцата ни на пазаря?

— Азъ ще ги нося! — отговори циганинътъ, — а магарето

ще заколя, защото нощемъ очитъ му не виждатъ. Като минава по моста може да падне въ рѣката и да се удави. Ще иде и кожата му туй за туй.

— Ето защо, като чухъ тоя разговоръ, — решихъ да бъгамъ, — каза магарешката глава.

Опашката, която цѣлъ животъ бѣше пждила мухитъ и мислѣше, че това е най-важната работа въ живота, избухна:

— Охъ, тиглаво магарешка! Ето докжде ме доведе съ твоята слѣпота! Цѣлъ животъ съмъ вървѣла подире ти, хиляди мухи съмъ избила за да те пазя отъ тѣхъ, а ти

какво направи? Ослѣпѣ на старини. Не мога повече да вървя подере ти. Отъ сега нататъкъ азъ ще те вода!

— Добре, — рече главата, — ти ме води!

Тръгна опашката напредъ. Отби се отъ отжпкания пжтъ, удари презъ ниви, презъ ливади, презъ трънливи поляни слѣпшката право къмъ дълбоката рѣка.

И нали нѣмаше очи — удави магарето.

А. Каралийчевъ

